

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **JUDr. I. K.**, zastoupené JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Křižíkova 16, Praha 8, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2003, č. j. MHMP 111465/2003, o zrušení údaje o místě trvalého pobytu, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2007, č. j. 9 Ca 146/2007 - 219, ve znění usnesení ze dne 21. 5. 2008, č. j. 9 Ca 146/2007 - 248,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2003, č. j. MHMP 111465/2003. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jako opožděné odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 (dále jen „úřad městské části“), ze dne 24. 6. 2003, č. j. 8-24/EOOP-2003, kterým byl stěžovatelce zrušen údaj o místě trvalého pobytu na adrese K., P. 8, a zároveň místem trvalého pobytu bylo určeno sídlo ohlašovny na adrese Z., P. 8.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti zpochybňuje zákonnost napadeného rozhodnutí městského soudu. Ačkoli důvody kasační stížnosti výslovně nepodřazuje pod konkrétní ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je z jejího obsahu patrné, že uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se uplatnění fikce doručení ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí úřadu městské části bylo adresováno na jí uvedenou adresu pro doručování písemností (u manželů V., K., P. 8), ačkoli tato adresa není shodná s tou, na které by se stěžovatelka zdržovala s úmyslem trvalého pobytu. Stěžovatelka je toho názoru, že v takovém případě není možné fikci doručení ve smyslu citovaného ustanovení správního řádu uplatnit a počátek běhu odvolací lhůty je nutno odvíjet až od okamžiku faktického převzetí poštovní zásilky. Stěžovatelka dále uvádí, že v souzené věci nebyla odvolací lhůta překročena ani z toho důvodu, že poučení o odvolání obsažené v rozhodnutí úřadu městské části bylo formulováno zavádějícím způsobem, neboť v něm absentuje jednoznačná instrukce účastníku řízení, aby odvolání bylo podáno u správního orgánu prvního stupně s poučením o důsledcích nedodržení tohoto postupu. Z tohoto důvodu bylo nutno na daný případ aplikovat ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu a vycházet z toho, že odvolání bylo podáno včas. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu odkazuje na svá předchozí vyjádření učiněná v předmětné věci dne 5. 5. 2004 a dne 14. 8. 2007.

Z obsahu předloženého soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 24. 6. 2003 bylo úřadem městské části vydáno pod č. j. 8-24/EOOP-2003 rozhodnutí, jímž tento k návrhu Ing. J. K. stěžovatelce zrušil dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných čísel a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc, údaj o místu trvalého pobytu na adrese K., P. 8. V odůvodnění rozhodnutí poukázal na skutečnost, že rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 10. 1997, sp. zn. 12 C 62/97, bylo zrušeno právo společného nájmu bytu stěžovatelky a Ing. J. K. a jediným nájemcem a členem družstva byl určen Ing. J. K..

Stěžovatelka s vydaným rozhodnutím úřadu městské části nesouhlasila a podala proti němu odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 8. 2003, č. j. MHMP 111465/2003, jako opožděné dle § 60 správního řádu zamítl.

Výše označená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů stěžovatelka napadla nejprve podáním směřujícím proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, doručeným zdejšímu soudu dne 7. 8. 2003, a následně žalobu doručenou zdejšímu soudu dne 28. 8. 2003, napadající obě zmíněná rozhodnutí správních orgánů. Usnesením ze dne 2. 10. 2003, č. j. Na 794/2003 - 15, Nejvyšší správní soud postoupil obě podání Městskému soudu v Praze jako soudu věcně i místně příslušnému.

V podání ze dne 7. 8. 2003 stěžovatelka namítala nezákonný postup úřadu městské části při vydání rozhodnutí o zrušení údaje o místu trvalého pobytu. Své námitky odvíjela od problémů plynoucích z jejích sporů z bývalým manželem Ing. J. K. ve věci přidělení a užívání družstevního bytu na adrese K., P. 8, a rovněž ve věci výchovy a výživy v té době nezletilé dcery stěžovatelky. V žalobě ze dne 27. 8. 2003 pak stěžovatelka zpochybnila závěry žalovaného o opožděnosti jí podaného odvolání, neboť měla zato, že dodržela veškeré zákonem stanovené podmínky. Uvedla, že odvolání podala v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě od převzetí rozhodnutí, a aby předešla zbytečným průtahům, doručila odvolání přímo žalovanému jako správnímu orgánu druhého stupně.

Městský soud obě podání stěžovatelky posuzoval jako jeden celek a žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou odmítl. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žaloba směřovala proti úkonu správního orgánu, který není ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutím, a tedy je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučen. Při řešení otázky, zda žalobou napadené rozhodnutí zakládá, mění, ruší či závazně určuje práva a povinnosti účastníka řízení, městský soud vycházel z usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 20. 12. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 22/94, podle něhož hlášení a provedení záznamu o místě trvalého pobytu ohlašovnou není správním rozhodnutím, neboť nejde o rozhodování o právech a povinnostech. Z tohoto důvodu ani zrušení záznamu o místě trvalého pobytu ohlašovnou nebylo za správní rozhodnutí považováno.

Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud zrušil shora uvedené usnesení městského soudu rozsudkem ze dne 12. 4. 2007, č. j. 6 As 43/2005 - 182, poté, co byla otázka charakteru předmětných rozhodnutí projednána rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 6. 2. 2007, č. j. 2 As 64/2005 - 108, vyslovil závěr, že rozhodnutí vydaná správním orgánem v souvislosti se zápisem či zrušením údajů o trvalém pobytu mohou být za splnění dalších zákonem stanovených podmínek předmětem přezkumu ve správním soudnictví.

Městský soud poté přistoupil k novému projednání žaloby. Stěžovatelku vyzval, aby svou žalobu doplnila o námitky vztahující se k napadenému rozhodnutí

žalovaného, jímž bylo odvolání zamítnuto jako opožděné. K výzvě soudu stěžovatelka prostřednictvím svého zástupce doplnila žalobu podáním ze dne 19. 7. 2007. Shodně jako v kasační stížnosti namítala, že odvolání nebylo podáno opožděně, neboť s doručením správního rozhodnutí prvního stupně na adresu manželů V. nebylo možno spojovat právní následky dle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, a při stanovení počátku běhu odvolací lhůty bylo nutno vycházet až z okamžiku faktického převzetí poštovní zásilky. Lhůtu pro podání odvolání pak nebylo možno považovat za překročenou ani z toho důvodu, že stěžovatelka doručila odvolání přímo žalovanému jako odvolacímu orgánu (ačkoli právní účinky odvolání jsou spojeny až s okamžikem doručení tomu správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal). Uvedla, že poučení o odvolání obsažené v prvostupňovém rozhodnutí správního orgánu je zavádějící, neboť v něm absentuje jednoznačná instrukce o podání odvolání u správního orgánu prvního stupně s poučením o důsledcích nedodržení tohoto postupu. Vzhledem k této skutečnosti proto bylo třeba na daný případ aplikovat ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu a vycházet z toho, že odvolání bylo podáno včas.

Při jednání před soudem zástupce stěžovatelky doplnil, že v souzené věci je třeba rozlišovat mezi adresou pro doručování a adresou, na níž se účastník řízení zdržuje. V dané věci totiž byla adresa pro doručování, kterou stěžovatelka v průběhu správního řízení uváděla, závislá na tom, kdy se na ní zdržovali manželé V., nikoli žalobkyně (stěžovatelka).

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. K otázce včasnosti podaného odvolání městský soud konstatoval, že žalovaný neměl důvod pochybovat o účinnosti doručení prvostupňového rozhodnutí uložením u pošty, k podání odvolání však došlo až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, nadto přímo u žalovaného jako odvolacího orgánu. Důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí městský soud neshledal ani v procesním postupu správních orgánů ohledně poučení o opravném prostředku. Uvedl, že v projednávané věci se nejedná o případ nesprávného poučení nebo nepoučení účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu, neboť z poučení o opravném prostředku obsaženém v napadeném rozhodnutí byla zřejmá nejen lhůta k jeho podání, ale také údaj o tom, komu mělo být odvolání určeno a jakým způsobem jej bylo možno podat.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí spočívající na nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; namítána je rovněž vada řízení před správním orgánem spočívající v porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve

věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti zpochybňuje správnost závěru žalovaného i městského soudu o opožděnosti podání odvolání s tím, že v jejím případě nebylo možné uplatnit fikci doručení dle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, neboť adresa pro doručování, kterou stěžovatelka v průběhu správního řízení uváděla, není totožná s adresou, na které by se ve smyslu ustanovení § 24 správního řádu zdržovala s úmyslem trvalého (či přechodného) pobytu. Při posuzování důvodnosti takto uplatněné stížní námitky Nejvyšší správní soud vycházel z následujících úvah:

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci se jedná o problematiku doručování písemností ve správním řízení, Nejvyšší správní soud považoval za vhodné nejprve v krátkosti shrnout právní úpravu tohoto institutu, obsaženou ve správním řádu ve znění platném pro projednávanou věc.

Podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu se důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, doručují do vlastních rukou. Postup při doručování písemností upravují ustanovení § 24 odst. 2, 3 a 4, § 25 odst. 1, 2 a 3 a § 26 odst. 1 a 2 téhož zákona.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoli se v místě doručení *zdržuje*, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s odůvodněním rozhodnutí městského soudu, dle něhož podle citovaného ustanovení zákona pojem „*zdržuje*“ je třeba vykládat ve smyslu, které toto ustanovení sleduje, tj. pro účely doručování. Přestože účastníkům řízení se zcela logicky a především doručuje tam, kde fakticky bydlí či se jinak po většinu času zdržují, správní řád v ustanovení § 24 nespojuje doručování do vlastních rukou s institutem trvalého pobytu, ale umožňuje vycházet z místa, kde se adresát fakticky zdržuje, tj. místa, v němž je možné mu písemnosti doručit.

Přitom platí, že účastníkem řízení udávaná adresa pro doručování je ta, na kterou mu lze v průběhu správního řízení úspěšně doručovat, neboť si na této adrese zásilky osobně přebírá, vyzvedává či jinak zajišťuje jejich převzetí. V případě, kdy účastník řízení sděluje správnímu orgánu adresu pro doručování, tato adresa

nepochybně bude mít z hlediska uplatnění fikce doručování přednostní a určující vliv před místem trvalého pobytu. Takovou adresou totiž účastník řízení dává správnímu orgánu výslovně na vědomí a v úřední známost, kam si přeje, aby mu bylo doručováno, přičemž na významu tato skutečnost nabývá zejména v těch případech, kdy otázka místa trvalého pobytu je mezi účastníky předmětem sporu.

Adresa pro doručení je tedy ve smyslu zájmu na řádném doručení místem, kde lze předpokládat faktický výskyt (fyzickou přítomnost) účastníka řízení, a tedy místem, kde se dle svého oznámení bude po určitou dobu a určitý účel (přebírání písemností) také zdržovat. Účastník řízení pak musí být srozuměn s úkonem doručování ve všech jeho projevech a důsledcích, tedy i s doručováním uložením.

Pro posouzení, zda došlo k náhradnímu doručení (zda nastala fikce doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu), správní orgán musí mít podklad pro závěr, že se adresát v místě doručení zdržoval. Takovýmto podkladem obvykle bude potvrzení pošty (držitele poštovní licence) na příslušném dokladu o doručení (doručence), pokud nejsou dány důvodné pochybnosti o tomto údaji, či není-li prokázán opak.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil (a tato skutečnost není mezi účastníky sporná), že stěžovatelka adresu u manželů V., K., P. 8, sdělila jako adresu pro doručování nejen správním orgánům, ale také obecným soudům na různých stupních řízení, a s těmito orgány vedla korespondenci, která byla na uvedenou adresu zasílána. Pokud stěžovatelka uváděla jinou adresu, např. v podaném odvolání či v doplnění žaloby ze dne 27. 8. 2003, pak s tím dovětkem, že tak činí z důvodu čerpání dovolené manžely V.

Tedy i v době, kdy stěžovatelka měla dle podkladů obsažených ve správním spisu (exekučního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 17. 6. 1999, sp. zn. 2 E 434/99) nařízeno přestěhování z adresy K., P., na adresu T., P. 8, a evidenčním místem jejího trvalého pobytu bylo sídlo ohlašovny Městské části Praha 8 na adrese Z., P. 8, stěžovatelka výslovně projevila svou vůli, aby jí bylo doručováno na adresu u manželů V., kam jí bylo zasláno prvostupňové správní rozhodnutí v dané věci. Teprve v těch případech, kdy neměla možnost na uvedené adrese poštovní zásilky přebírat, a tedy se zde pro účely doručování zdržovat, výslovně zajišťovala přebírání svých zásilek na adrese T., P. 8. Náhradní doručení na tuto adresu by tedy bylo možné zpochybnit v době, kdy stěžovatelka změnila svou informaci o adrese pro doručování korespondence, o takovou situaci se však při doručení zásilky na konci června 2003 nejednalo.

Ke shodnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 2. 2006, č. j. 4 Ads 94/2005 - 57, publikovaném na www.nssoud.cz, v němž vyjádřil názor, že: „*Aby nastaly účinky náhradního doručení (§ 24 odst. 2 správního*

řádu z r. 1967), nevyžaduje se, aby bylo doručováno na adresu evidenčního pobytu, je-li z okolností zřejmé, že adresát se zdržuje na určitém jiném místě.“

V projednávaném případě žalovaný i městský soud dospěli ke shodnému závěru, že stěžovatelce bylo rozhodnutí úřadu městské části doručeno náhradním způsobem v pondělí, dne 30. 6. 2003, neboť poslední den třídní lhůty k vyzvednutí zásilky po jejím uložení na poště dne 26. 6. 2003, tj. den 29. 6. 2003, připadl na den pracovního klidu (srovnej § 27 správního řádu). Tento termín doručení není nijak ovlivněn skutečností, že stěžovatelka si dle připojené doručenky uloženou zásilku vyzvedla až dne 7. 7. 2003. V dané souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 11. 2006, č. j. 4 As 67/2005 - 67, publikovaného na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že ustanovení § 24 odst. 4 správního řádu „*spojuje vznik fikce s marným uplynutím třídní lhůty, během níž nedojde k vyzvednutí zásilky, nikoliv s nevyzvednutím zásilky vůbec; fikce doručení tudíž nastává, i když si adresát vyzvedne zásilku později*“.

O tom, že doručení rozhodnutí úřadu městské části proběhlo náležitě postupem dle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, svědčí také ta skutečnost, že sama stěžovatelka v návrhu ze dne 27. 8. 2003 uvedla, že k vyzvednutí zásilky dne 7. 7. 2003 přistoupila dle časové lhůty uvedené na výzvě k vyzvednutí zásilky (v návrhu nesprávně uvedeno „na doručence“, ta je však adresátu vydána až po vyzvednutí zásilky). Je tedy zřejmé, že stěžovatelka byla vyzvána k vyzvednutí zásilky obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tuto uloženou zásilku si skutečně vyzvedla, a proto žalovaný, ani městský soud, neměli důvod se domnívat, že by doručení zásilky uložení nebylo účinné. Vzhledem k tomu, že posledním dnem patnáctidenní odvolací lhůty, která začala běžet dnem 1. 7. 2003, byl den 15. 7. 2003, avšak stěžovatelka odvolání doručila přímo žalovanému až dne 17. 7. 2003, žalovaný ani městský soud nepochybili, pokud odvolání pokládali za opožděné. Kasační námitka stěžovatelky dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nebyla shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud následně nepřisvědčil ani kasační námitce stěžovatelky dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., týkající se procesních postupů správních orgánů obou stupňů ohledně poučení o opravném prostředku a nakládání s ním. Stěžovatelka v této souvislosti v kasační stížnosti namítá, že lhůta pro podání odvolání nebyla překročena, neboť poučení o odvolání obsažené v rozhodnutí úřadu městské části bylo formulováno zavádějícím způsobem. Dle jejího názoru v textu odvolání není uvedena jednoznačná instrukce účastníku řízení, aby odvolání bylo podáno u správního orgánu prvního stupně s poučením o důsledcích nedodržení tohoto postupu. Z tohoto důvodu bylo nutno na daný případ aplikovat ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu a vycházet z toho, že odvolání bylo podáno včas.

Nejvyšší správní soud z obsahu spisu ověřil, že v rozhodnutí úřadu městské části je v poučení o opravném prostředku uvedeno, že „proti tomuto rozhodnutí lze podle §§ 53, 54 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím Úřadu městské části Praha 8 k Magistrátu hl. m. Prahy“.

Ze shora citovaného poučení je zcela zřejmá lhůta k podání odvolání, odpovídající ustanovení § 54 odst. 2 správního řádu, jejíž správnost stěžovatelka v předcházejícím řízení nikterak nezpochybnila. Nejasnost v poučení o odvolání stěžovatelka spatřovala v uvedení místa, resp. v označení toho správního orgánu, k němuž měla odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podat. Tento údaj však nemá v souzené věci žádnou právní relevanci, neboť stěžovatelka své odvolání doručovala pouze jednou, a to žalovanému dne 17. 7. 2003, tj. již opožděně, nenastala zde situace, že by odvolání bylo včas zasláno nesprávnému subjektu a lhůta pro jeho podání byla zmeškána z tohoto důvodu. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že stěžovatelka zmeškala odvolací lhůtu z důvodu nesprávného stanovení počátku běhu odvolací lhůty, který odvíjela od okamžiku faktického převzetí záilky obsahující prvostupňové rozhodnutí správního orgánu. Bylo tedy zcela bez právního významu, že stěžovatelka doručila odvolání přímo žalovanému jako odvolacímu orgánu.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelkou, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

K žádosti stěžovatelky o nařízení jednání v řízení o kasační stížnosti (obsažené v podání ze dne 13. 6. 2008) zdejší konstatuje, že dle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. Dle věty druhé citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud nařídí jednání k projednání kasační stížnosti pouze tehdy, považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování. Vzhledem k tomu, že v souzené věci byla předmětem posouzení sporná právní otázka týkající se výkladu konkrétních ustanovení procesního právního předpisu, nikoli skutkových okolností případu, a ve věci tak nebylo třeba provádět dokazování, Nejvyšší správní soud rozhodl ve smyslu výše citovaného ustanovení bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu